

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 616

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 25 iulie 2019

SUMAR

Pagina

ACTE ALE INSTANȚELOR
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

Sentința nr. 263/CA/2016 — Pl din 21 noiembrie 2016 a Curții de
Apel Oradea — Secția a II-a civilă, de contencios
administrativ și fiscal 2-15

ACTE ALE INSTANȚELOR DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV

CURTEA DE APEL ORADEA

SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

SENTINȚA Nr. 263/CA/2016 — PI**Ședința publică din 21 noiembrie 2016**

Dosar nr. 398/35/CA/2016

Președinte: — Ovidiu Blaga — judecător

Grefier: — Diana Eufemia Boțiu

Pe rol fiind pronunțarea hotărârii asupra acțiunii în contencios administrativ formulate de reclamanta Scandic Distilleries — S.A., cu sediul în Oradea, Str. Teatrului nr. 1—2, județul Bihor, în contradictoriu cu pârâțul Guvernul României, cu sediul în București, Palatul Victoria, Piața Victoriei nr. 1, sector 1, și cu intervenientul Ministerul Finanțelor Publice, cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, sector 5, având ca obiect anulare act administrativ.

La apelul nominal făcut în cauză au lipsit părțile.

Procedura este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Se constată că dezbaterea cauzei asupra cauzei a avut loc la data de 7 noiembrie 2016, când părțile prezente au pus concluzii, menționate în încheierea de ședință de la acea dată, care face parte integrantă din prezenta hotărâre, și când s-a amânat pronunțarea hotărârii asupra cauzei pentru data de 21 noiembrie 2016, dată la care s-a și pronunțat.

**CURTEA DE APEL,
DELIBERÂND**

asupra acțiunii în contencios administrativ de față, constată următoarele:

Prin acțiunea înregistrată la această instanță la data de 22.06.2016 reclamanta Scandic Distilleries — S.A. a solicitat anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1/2016, cu privire la:

(i) sintagma „în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse” din cuprinsul normei 82 alin. (2) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 prin care a fost redefinit în mod fundamental diferit față de vechea reglementare noțiunea de sistem integrat:

„Prin *sistem integrat* se înțelege utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări.”;

(ii) sintagma „ în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua” din cuprinsul normei 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016:

„(4) Realizarea în interiorul antrepozitelor fiscale de producție a produselor care nu sunt destinate consumului uman prevăzut la pct. 78 alin. (10) este interzisă.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează numai în interiorul antrepozitelor fiscale de producție în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua.”

Expunerea situației de fapt

Societatea SCANDIC DISTILLERIES — S.A. este, la momentul actual, cel mai mare producător de alcool sanitar și oțet de pe piața din România, fapt cunoscut, în mod evident, de către autoritățile fiscale și vamale. Este de asemenea și un important producător de băuturi alcoolice, dar această din urmă activitate a scăzut dramatic în ultimii ani din motive pe care nu înțelege să le mai expună aici, ele făcând obiectul unei dispute juridice internaționale între societatea reclamantă și statul român.

Poziția în teren a antrepozitelor societății reclamante este aceeași din perioada elaborării Codului fiscal (anii 2003—2004) și până în prezent. Organizarea liniilor reclamantei de producție și îmbuteliere s-a făcut în condițiile legii existente la momentul demarării investiției și a fost păstrată până în prezent, autoritățile aprobând expres, de fiecare dată, modalitatea de funcționare și de organizare în teren a acestora. Ultimul control care confirmă expres faptul că respectă condițiile de producție în sistem integrat a avut loc în cursul anului 2015.

Societatea reclamantă deține, așadar, 3 (trei) antrepozite, din care unul de producție alcool și două de producție și îmbuteliere produse pe bază de alcool. Antrepozitul de producție alcool și unul dintre antrepozitele de îmbuteliere se află pe platforma Drăgănești-sat Pântășești, județul Bihor, la o distanță foarte mică unul de celălalt, însă despărțite de linii de cale ferată. Transferul alcoolului între ele se face în mod direct, prin conducte suspendate, conform schiței prezentate în anexa 1, schiță dublată și de un plan de situație al zonei care confirmă existența în teren a clădirilor indicate în schiță. Cel de-al doilea antrepozit de îmbuteliere se află pe platforma industrială Rieni, la o distanță de aproximativ 3,5 km, iar transportul se face cu cisterne, cu aprobarea, autorizarea și supravegherea autorităților vamale.

Repartizarea antrepozitelor a fost făcută de către societatea reclamantă în funcție de utilitățile pe care le pune la dispoziție platforma industrială care deservește mai multe activități de producție și îmbuteliere. Construcția de la zero a unei platforme industriale private, într-o zonă în care nu existau utilități, a necesitat ulterior folosirea ei în comun la mai multe activități, pentru asigurarea unei anumite rentabilități a investiției. Tocmai de aceea, construirea clădirilor, montarea liniilor de producție și autorizarea antrepozitelor s-au făcut astfel încât să se asigure maximul de integrare și rentabilitate. Astfel, din datele pe care le avea, nu există pe piața din România un alt producător de alcool sanitar care operează la magnitudinea la care operează societatea reclamantă și probabil că, datorită acestui din urmă fapt, restul producătorilor și-au montat liniile de îmbuteliere a produselor alcoolice în același loc sau pe aceeași platformă cu instalația de producție a alcoolului materie primă. Conform unei

declarații făcute de către Ministerul Finanțelor Publice în cadrul cererii de intervenție formulate în Dosarul nr. 102/35/2016, S.C. SCANDIC DISTILLERIES — S.A. este singura societate care transferă alcoolul către un alt antrepozit propriu în vederea îmbutelierii. Se confirmă așadar faptul că s-a procedat la modificarea unui act normativ în condițiile în care în piață era un sigur producător (respectiv societatea reclamantă) asupra căruia actul normativ respectiv avea impact.

Repartizarea actuală a antrepozitelor societății reclamante s-a făcut și în funcție de cerințele impuse de legislația privind prevenirea și stingerea incendiilor și alte reguli privind siguranța, obținându-se diverse autorizații de la instituțiile abilitate. S-au avut în vedere de asemenea și liniile de cale ferată care traversează platforma industrială, precum și drumul european 79 Oradea—Deva care se află în imediata apropiere a antrepozitului nostru de producție.

În temeiul art. 7 din Legea nr. 554/2004, înainte de a se adresa instanței de judecată, a solicitat autorității publice emitente revocarea în parte a actului administrativ. Astfel, reclamanta a înregistrat la Guvernul României, cu nr. 1.646/04.02.2016, o plângere prealabilă prin care a solicitat modificarea, revocarea sau abrogarea sintagmelor din cuprinsul normelor 79 alin. (5) teza a II-a și 82 alin. (2) teza a II-a cuprinse în Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.

Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative conține prevederi imperative în privința condițiilor de legalitate pe care trebuie să le întrunească actele administrative normative, categorie în care intră și Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.

Prin urmare, astfel cum s-a reținut și în practica judiciară, legalitatea actelor administrative normative este subsumată unor condiții generale de emitere, cum ar fi:

— respectarea ierarhiei normelor juridice (art. 4 din Legea nr. 24/2000);

— interdicția de a conține soluții care să contravină prevederilor în a căror aplicare sunt date (art. 78 din Legea nr. 24/2000);

— adoptarea într-un termen util care să facă posibilă ducerea lor la îndeplinire (art. 79 din Legea nr. 24/2000).

Potrivit prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

În cazul de față invocăm faptul că normele nr. 82 alin. (2) teza II și nr. 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 au fost emise cu depășirea limitelor impuse de prevederile art. 397 alin. (2) lit. b) și c) din noul Cod fiscal.

Textul art. 397 alin. (2) lit. b) și c) din noul Cod fiscal stabilește în termeni extrem de clari faptul că:

„Sunt scutite de la plata accizelor alcoolul etilic și alte produse alcoolice prevăzute la art. 335 alin. (2) lit. a), atunci când sunt: (...)

b) denaturate și utilizate pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman;

c) utilizate pentru producerea oțetului cu codul NC 2209”.

Din câte se poate lesne observa, textul legal nu impune nicio condiție în plus pentru ca alcoolul respectiv să fie scutit de acciză. Sunt suficiente denaturarea alcoolului și utilizarea lui

pentru produse care nu sunt destinate consumului uman (e.g. alcool sanitar), respectiv utilizarea alcoolului pentru producerea oțetului.

Norma de punere în aplicare a acestui text de lege adaugă o altă condiție în vederea scutirii de la plata accizei, anume ca alcoolul sanitar să fie realizat numai în interiorul antrepozitului fiscal de producție în care a fost produs și denaturat alcoolul etilic—materie primă. Această condiție suplimentară încalcă textul art. 4 din Legea nr. 24/2000, întrucât un text din noul Cod fiscal (art. 397) — lege organică — este modificat consistent printr-un act administrativ.

Astfel, teza II alin. (2) din norma 82 din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, care definește noțiunea de sistem integrat, a fost modificată față de vechea reglementare, fiind introdusă o distincție în sensul că:

„Prin *sistem integrat* se înțelege utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări.”

Cu alte cuvinte, în vederea beneficiii de scutire de acciză în cazurile reglementate de art. 397 alin. (1) lit. b) și c) din noul Cod fiscal, nu mai este suficientă îndeplinirea condițiilor impuse de acest text legal, ci este necesar ca producția de produse alcoolice denaturate și producția de oțet să aibă loc în același antrepozit/în același spațiu delimitat în care este produs alcoolul.

Noua condiție suplimentară este exprimată și mai clar în norma nr. 79 alin. (5):

„Prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează numai în interiorul antrepozitului fiscal de producție în care a fost produs și a fost denaturant alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua.”

Aceste condiții suplimentare, introduse prin normele nr. 82 alin. (2) teza II și nr. 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, nu îndeplinesc imperativul impus de art. 4 din Legea nr. 24/2000, depășind limitele impuse de actul normativ superior, respectiv de textul art. 397 alin. (1) lit. b) și c) din noul Cod fiscal.

Prin Decizia nr. 108/2013 (anexa 4), Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut:

„(...) Înalta Curte apreciază că textul criticat din cuprinsul Ordinului comun nr. 77/2011 este nelegal, dată fiind prevederea din textul de lege, ca act normativ cu forță superioară la care se raportează și în executarea căruia a fost emis.

Voința legiuitorului este clară și nu trebuie să lase loc de interpretări de tipul celor înfățișate de autoritățile emitente ale ordinului atacat, prin care se introduce un criteriu diferit, derivând din echivalarea noțiunii de funcție similară cu treapta III de salarizare, utilizată în 2010, interpretări primite ca atare și de prima instanță, dintr-o dublă perspectivă.

Raportând ordinul, mai precis textul din prevederea atacată, la actul normativ de bază, cu forță juridică superioară, operațiune necesară din perspectiva verificării îndeplinirii obligației de compatibilitate între cele două acte, Înalta Curte reține așadar că norma atacată din Ordinul nr. 77/2011 este nelegală întrucât adaugă în mod evident la prevederile actului normativ cu putere superioară, prin introducerea unui criteriu la care legea nu face referire, (s.n.)”

În același sens sunt și cele reținute de Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, nr. 3.035 din 15 iunie 2012:

„Cu privire la fondul cauzei, Curtea, analizând într-o manieră detaliată dispozițiile art. II lit. A, B, C, D și E din Normele metodologice pentru aplicarea prevederilor Legii nr. 285/2010 privind salarizarea în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice, a apreciat că modalitatea de calcul a salariilor în anul 2011 a personalului plătit din fonduri publice încalcă dispozițiile art. 1 din Legea nr. 285/2010, întrucât adaugă la lege, iar soluțiile aprobate prin Ordinul comun nr. 42/77/2011 al Ministerului Muncii, Familiei și Protecției Sociale și al Ministerului Finanțelor Publice contravin dispozițiilor art. 77 și art. 78 din Legea nr. 24/2000.

Instanța de fond a reținut că autoritățile pârâte nu puteau, printr-un act administrativ normativ, să stabilească o altă modalitate de calcul, atât timp cât dispozițiile art. 1 din Legea nr. 285/2010 stabilesc foarte clar care este baza de calcul pentru majorarea salarială prevăzută de lege pentru anul 2011, și anume, «cuantumul brut al salariilor de bază/soldelor funcției de bază/salariilor funcției de bază/indemnizațiilor de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010» pentru salariul de bază și, respectiv, «cuantumul sporurilor, indemnizațiilor, compensațiilor și al celorlalte elemente ale sistemului de salarizare care fac parte, potrivit legii, din salariul brut, solda lunară brută/salariul lunar brut, indemnizația brută de încadrare, astfel cum au fost acordate personalului plătit din fonduri publice pentru luna octombrie 2010» pentru sporuri, indemnizații și alte compensații.”

Argumentele invocate în sprijinul pct. 1.1 sunt relevante și pentru prezentul argument. Textul art. 397 alin. (1) lit. b) și c) noul Cod fiscal impune o singură condiție în vederea scutirii de la plata accizei, anume alcoolul să fie denaturat și utilizat pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman sau, după caz, alcoolul să fie folosit pentru producția de oțet. Textul nu mai prevede nicio altă condiție pentru ca producătorul de alcool denaturat, respectiv cel de oțet să beneficieze de scutire de la plata accizei. În acest caz devine aplicabil principiul *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*, potrivit căruia acolo unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să o facă. În aceste condiții, întrucât norma de punere în aplicare a art. 397 din noul Cod fiscal introduce o condiție suplimentară pentru a beneficia de scutire de acciză, iar textul legal din actul normativ superior nu conține o astfel de condiție, este evident că norma 82 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 contravine prevederilor art. 397 alin. (1) lit. b) și c) din noul Cod fiscal.

Într-o speță similară (anexa 5), Curtea de Apel Timișoara a dispus anularea parțială a art. 6 alin. 4 lit. a din anexa nr. 2 — Normele privind autorizarea școlilor de conducători auto — la Ordinul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii nr. 1.019 din 2 octombrie 2009. Soluția a fost confirmată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr. 5633 din 15 decembrie 2010:

„Înalta Curte reamintește că instanța de contencios administrativ investită cu soluționarea excepției de nelegalitate este abilitată să verifice doar concordanța actului administrativ supus analizei sale cu actele normative cu forță juridică superioară în temeiul și în executarea cărora a fost emisă,

ținând seama de principiul ierarhiei și forței juridice a actelor normative, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție și art. 4 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată. Prin urmare nu pot fi primite justificările raționale de care face vorbire recurentul (Ministerul Transporturilor și Infrastructurii — n. n.) în justificarea legalității dispozițiilor administrative contestate.

În consecință Înalta Curte va înlătura toate criticile formulate de recurentul-pârât (Ministerul Transporturilor și Infrastructurii — n.n.) constatând că în mod legal instanța de fond a reținut caracterul nelegal al expresiei «cu normă întreagă» din propoziția «are angajați cu contract de muncă pe o perioadă nedeterminată, cu normă întreagă, minim 2 instructori auto, și un profesor de legislație rutieră atestat;» prin raportare la dispozițiile art. 48 indice 13 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 105/2005.”

Textul art. 79 din Legea nr. 24/2000 stabilește în termeni extrem de clari faptul că:

„Ordinele și instrucțiunile se vor elabora în termenul prevăzut de actul superior sau, după caz, într-un termen util care să facă posibilă ducerea lor la îndeplinire.”

Noul Cod fiscal nu conține prevederi cu privire la data până la care trebuiau adoptate normele de punere în aplicare. În aceste condiții, în vederea analizării respectării condițiilor de legalitate impuse de art. 79 din Legea nr. 24/2000, vom verifica doar teza finală a acestui text de lege, anume dacă normele au fost emise „într-un termen util care să facă posibilă ducerea lor la îndeplinire”.

Codul fiscal a fost publicat în Monitorul Oficial nr. 688 din 10.09.2015, stabilindu-se că intrarea sa în vigoare se va realiza de la 1.01.2016. La 13 zile de la intrarea în vigoare a noului Cod fiscal, în Monitorul Oficial nr. 22 din 13.1.2016, s-au publicat normele de punere în aplicare.

Este evident că adoptarea Hotărârii Guvernului nr. 1/2016 s-a făcut cu încălcarea flagrantă a dispozițiilor art. 79 din Legea nr. 24/2000. Nu poate fi vorba despre respectarea unui termen util, care să facă posibilă ducerea la îndeplinire de către subscrisa a prevederilor actului administrativ normativ în condițiile în care acestea au fost adoptate după intrarea în vigoare a Codului fiscal.

Astfel, la momentul la care subscrisa a obținut autorizația de antrepozit fiscal în vederea producerii de alcool denaturat și oțet, potrivit prevederilor din vechiul Cod fiscal și din normele de punere în aplicare, subscrisa putea să producă alcool denaturat și oțet. Am așteptat publicarea în Monitorul Oficial a noului Cod fiscal pentru a ne asigura că nu se vor modifica prevederile legale aferente producției de alcool.

La data 10.09.2015, când a fost publicat noul Cod fiscal, am observat că textul art. 206⁵⁸ din vechiul Cod fiscal (ce reglementa scutirea de la plata accizei aferente producției de alcool denaturat și oțet) este identic cu noua reglementare — art. 397 din noul Cod fiscal. Am așteptat adoptarea normelor de punere în aplicare aferente noului Cod fiscal, însă, din nefericire, acestea nu au apărut până la intrarea în vigoare a noului Cod fiscal. Abia la data de 13 ianuarie 2016 au fost publicate aceste norme, prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 care, după cum am arătat deja, au modificat consistent condițiile necesare pentru a beneficia de scutirea de acciză pentru producția de alcool denaturat și oțet.

În aceste condiții considerăm că nu poate fi vorba despre adoptarea normelor într-un termen util care să facă posibilă ducerea lor la îndeplinire în condițiile în care, astfel cum am arătat în partea introductivă a prezentei plângeri, subscrisa produce de peste 10 ani alcoolul denaturat și oțetul în clădiri/antrepozite distincte de clădirea/antrepozitul în care este produs alcoolul.

Potrivit textului art. 108 din Constituția României ce poartă denumirea marginală „Actele Guvernului”:

„(1) Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe.

(2) Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.”

O primă observație ce trebuie făcută este aceea că o hotărâre a Guvernului nu este dată în completarea legii. Ea nu poate să adauge în sarcina subiectului de drept condiții suplimentare față de cele cuprinse în textul legii. Organizarea executării legii nu se poate confunda cu elaborarea acesteia.

Prin Sentința civilă nr. 114/2011 pronunțată de Curtea de Apel Cluj în Dosarul 1.966/33/2010 (rămasă definitivă prin respingerea recursului) s-au reținut următoarele:

„Hotărârile de Guvern reprezintă o categorie de acte administrative specifice organelor centrale ale puterii executive; ele se adoptă pentru organizarea executării legilor și nu pot contraveni principiilor și dispozițiilor cuprinse într-o lege. Conformitatea cu legea a tuturor actelor juridice, fiind o consecință a principiului supremației legii, se aplică oricărui act ce emană de la alte organe. Cât privește actele administrative, acestea fiind acte de executare a legii, condiția de conformitate este indiscutabilă.

Întrucât hotărârea de Guvern se adoptă în baza legii și urmărește organizarea și executarea în concret a legii, aceasta nu poate institui norme derogatorii de la lege, posibilitate rezervată doar actelor normative de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază. De aceea, atunci când hotărârea Guvernului încalcă legea sau adaugă la lege, ea poate fi anulată (s.n.)

Întrucât art. 2, 6, 8, 10, 11 și 15 din Hotărârea Guvernului nr. 735/2010 adaugă la Legea nr. 119/2010, în executarea căreia a fost emisă Hotărârea Guvernului atacată, pârâul Guvernul României a încălcat prevederile cuprinse în art. 4 din Legea nr. 24/2000.”

Art. 30 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 24/2000 prevede obligativitatea în cazul hotărârilor Guvernului a elaborării unei note de fundamentare, instrument de prezentare și motivare ale noilor reglementări propuse, conform art. 30 alin. (2) al aceleiași legi.

Articolul 31 din Legea nr. 24/2000 detaliază toate condițiile pe care trebuie să le conțină o notă de fundamentare, ca instrument de prezentare și motivare ale noilor reglementări propuse.

Vom insista doar asupra unora din aceste condiții pentru a arăta că, în cazul modificării ce face obiectul prezentei plângeri, nu au fost respectate:

a) motivul emiterii actului normativ

Deși din punct de vedere pur formal această condiție apare în nota de fundamentare (anexa 6) la secțiunea a 2-a, nu există absolut nicio referire la condițiile acordării scutirii directe de la plata accizelor sau cu privire la redefinirea așa-zisului sistem integrat la care face referire norma 82 alin. (2) teza II. De fapt, termenul de „accize” apare doar izolat într-o enumerare a categoriilor de taxe reglementate de normele metodologice.

O modificare legislativă care impune în sarcina producătorilor o modificare structurală a locului utilajelor de producție și a modalității în care se realizează anumite produse nu putea fi trecută atât de ușor cu vederea fără a fi menționată, măcar cu titlu general, între „motivele” emiterii actului normativ. Dacă modificarea legislativă era una necesară și importantă, ea trebuia să se regăsească în mod obligatoriu între motivele principale ale emiterii actului normativ având în vedere impactul major pe care îl are asupra drepturilor și intereselor producătorilor. Însă, dacă modificarea nu era atât de importantă pentru a face parte din lista motivelor emiterii actului normativ, atunci măsura este una cu atât mai nejustificată și disproporționată față de efectele patrimoniale păgubitoare pe care le implică în privința producătorilor, respectiv a subiecților de drept cărora li se adresează.

Conform art. 31 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 24/2000, în cadrul acestei secțiuni obligatorii a notei de fundamentare ar trebui să identificăm, printre altele, și:

— cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire specială la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare;

— finalitatea reglementărilor propuse;

— concluziile studiilor, lucrărilor de cercetare, evaluărilor statistice.

Astfel, referindu-se punctual la modificarea ce face obiectul prezentei plângeri, o astfel de modificare trebuia să menționeze care sunt cerințele care impun ca îmbutelierea alcoolului sanitar să fie făcută în același loc unde este produs și denaturat alcoolul folosit ca materie primă.

Trebuia de asemenea să se indice care este finalitatea noii reglementări, respectiv care este beneficiul concret pe care îl înregistrează producătorul, contribuabilul, organul fiscal sau societatea în ansamblul său, din această modificare legislativă. Apreciem extrem de importantă, sub acest aspect, indicarea expresă a acestui din urmă beneficiu tocmai pentru ca el să poată fi pus în balanță cu prejudicierea intereselor particulare ale producătorilor care vor fi obligați să își mute fabrica de îmbuteliere în cadrul fabricii de producție (evident, sub rezerva ca aceste mutări să poată fi din punct de vedere obiectiv făcute și, din punct de vedere financiar, suportate).

Nu în ultimul rând, tot în cadrul acestei secțiuni ar fi trebuit să regăsim un studiu sau o evaluare statistică în privința numărului de producători de alcool sanitar care sunt în situația de a avea liniile de îmbuteliere în afara antrepozitului de producție alcool, respectiv într-un alt antrepozit. Această evaluare statistică era foarte ușor de realizat deoarece Ministerul Finanțelor prin Direcția Generală a Vămilelor deține toate informațiile despre producătorii de alcool sanitar și despre modul în care sunt organizate liniile de producție și îmbuteliere. Din informațiile pe care le deținem din piață, în România activează la acest moment un număr de aproximativ 7 producători de alcool sanitar, iar dintre aceștia, societatea noastră este de departe cel mai important din punct de vedere al vânzărilor, cu cea mai mare cotă de piață. Astfel, din moment ce a apreciat necesară o intervenție legislativă în acest domeniu cu un număr restrâns de jucători, evident că inițiatorul acestei intervenții trebuie să fi făcut un studiu, o cercetare, o minimă evaluare statistică.

Motivarea expusă în nota de fundamentare nu vizează absolut deloc modificările ce fac obiectul prezentei cereri de

chemare în judecată, ci exprimă, la modul general, niște principii care nu au nimic de-a face cu ceea ce s-a modificat efectiv și cu efectele pe care această modificare le-a creat în privința noastră și, probabil, și a altor producători de alcool sanitar.

Expunerea făcută la punctul H din nota de fundamentare nu face nicio referire la modificările privind scutirea directă de la plata accizelor, definirea sistemului integrat sau obligativitatea îmbutelierii alcoolului sanitar în cadrul antrepozitului de producție a alcoolului materie primă;

b) impactul socioeconomic — efectele asupra mediului de afaceri, inclusiv evaluarea costurilor și beneficiilor

Prin Decizia nr. 3.606 din 27 septembrie 2007 Înalta Curte de Casație și Justiție a reținut:

„Specificul raporturilor de drept administrativ, caracterizate prin preeminența interesului public, impune ca în conduita autorităților publice să se asigure un just echilibru între interesul public pe care autoritatea publică este obligată să-l ocrotească în limitele competenței conferite de lege, pe de o parte, și dreptul subiectelor sau interesul legitim privat căruia i s-ar putea aduce atingere, pe de altă parte.” (anexa 7)

Având în vedere că pentru cel mai mare producător de alcool sanitar modificarea legislativă echivala cu o imposibilitate de a mai produce sau cu o ipotetică obligație de reorganizare a fabricilor în cadrul antrepozitelor, inițiatorul acestei modificări trebuia să evalueze costurile și beneficiile acestei modificări și efectele acesteia asupra mediului de afaceri.

În nota de fundamentare, la secțiunea a 3-a punctul 2 — Impactul asupra mediului de afaceri — autorii acesteia nu fac nicio referire la modificarea modalității de producție a alcoolului sanitar sau a definiției sistemului integrat. La modul general, se arată:

„Elaborarea unor norme metodologice clare, precise și accesibile, precum și exemplificarea unor situații determinate de diversitatea activității contribuabililor, pentru aplicarea Codului fiscal, generează un impact pozitiv asupra mediului de afaceri, în sensul facilitării abordării legislației fiscale de către contribuabili și, implicit, îmbunătățirea conformării voluntare a acestora.”

Or, din această expunere rară substanță nu se poate extrage concret nicio referire la impactul modificării ce face obiectul prezentei plângeri.

Deoarece înainte de anul 2003 îmbutelierea alcoolului nu era reglementată în antrepozite dedicate, pentru a se conforma cerințelor Codului fiscal din 2003, societatea noastră a fost nevoită să facă următoarele investiții (a se vedea schița din anexa 1):

a. Construirea unei hale (hala 13B) de aproximativ 6.000 mp dedicate îmbutelierii produselor spirtoase exterior

b. Delimitarea zonei stricte de îmbuteliere băuturi spirtoase și alcool sanitar în hala 13B — zona marcată cu albastru transparent care a fost autorizată ca antrepozit de îmbuteliere

c. Relocarea liniei de îmbuteliere K3 (marcată cu verde) din Rieni (unde se îmbutelează și băuturi răcoritoare)

d. Relocarea liniei K5 (marcată cu roșu) din hala de îmbuteliere băuturi răcoritoare (anexa 1 poziția 8) în noua hală

e. Relocarea liniei k9 (marcată cu albastru), amplasată în hala 13B în afara antrepozitului pentru îmbutelierea oțetului

f. S-a instalat o linie de îmbuteliat produse alcoolice și alcool sanitar în sticlă.

g. Relocarea mașinilor de suflat butelii aferente celor 3 linii, aceste mașini fiind conectate prin conveiere de aer cu liniile de îmbuteliere

h. Construire a 3 rețele de conducte pentru: 1) transferul alcoolului pentru băuturi (anexa 1 poziția 11 — albastru), 2) transferul alcoolului denaturat (anexa 1 poziția 12 — magenta) între depozitul de stocare alcool al antrepozitului de producție alcool (anexa 1 poziția 1) și antrepozitul de îmbuteliere (anexa 1 poziția 3). S-a construit și o conductă pentru transferul oțetului între fabrica de oțet și hala 13B (anexa 1 poziția 10 — orange).

i. S-au montat tancuri pentru recepția alcoolului, respectiv a oțetului la hala 13, acestea fiind gradate și calibrate metrologic.

j. În antrepozitul de producție alcool s-au montat sisteme de măsurare a cantității de alcool trimis prin conducte avizate metrologic [poză contoare].

k. În hala 13 B s-a construit o cameră de preparare a produselor spirtoase, comună pentru toate liniile din antrepozit. Echipamentele și construcția s-au făcut în conformitate cu normele ATEX.

l. S-a construit și o cameră pentru mixarea oțetului în hala 13B în afara antrepozitului.

m. S-au montat utilitățile necesare liniilor de îmbuteliere din hala 13B: post de transformare.

n. Compresoare pentru mașini de suflat butelii, sisteme de răcire etc., vestiare și băi pentru personal în concordanță cu normele HACCP. Toate utilitățile conectate la antrepozitul de îmbuteliere sunt contorizate cu echipamente avizate metrologic.

Prin introducerea noilor reglementări din actul administrativ atacat, cu ignorarea totală a situației de fapt pe care vechea reglementare o permitea, toate aceste investiții făcute de societatea noastră în acord cu legea în vigoare sunt în pericol de a nu mai putea fi folosite în scopul pentru care au fost create, deoarece prevederile atacate instituie obligația reconfigurării întregii platforme industriale.

Or, scopul obligației legale de evaluare a impactului socioeconomic, a efectelor asupra mediului de afaceri, a costurilor și beneficiilor este tocmai acela de a evita situații de genul celei de față, în care costurile producătorului sunt incomparabil superioare beneficiilor aduse de noua reglementare. De altfel, până la acest moment, statul nu a identificat și nici nu a evaluat un beneficiu pe care l-ar putea înregistra din modificarea legislativă ce face obiectul prezentei cereri.

b) impactul financiar asupra bugetului general consolidat

Cu privire la acest impact nu putem decât să observăm că el este enumerat la secțiunea a 4-a din nota de fundamentare, dar nu se indică absolut nicio sumă de bani care ar intra în mod suplimentar la buget în situația adoptării noilor reglementări. Nu există așadar vreo rațiune de ordin financiar, din punctul de vedere al veniturilor care ar putea fi atrase la bugetul de stat. De altfel, nu vedem care ar putea fi avantajul financiar al statului din faptul că impune o condiție imposibil de pus în practică de către un producător care și-a construit fabricile într-un anume mod, în perfect acord cu prevederile legale din ultimii 12—13 ani, și în privința căruia nu au fost depistate nereguli cu privire la desfășurarea în acest mod a activității;

d) consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizațiile și specialiștii consultați, esența recomandărilor primite

Așa cum rezultă din prevederile art. 31 din Legea nr. 24/2000, efectuarea acestor consultări este obligatorie, fiind parte integrantă a instrumentului de prezentare și motivare a actului administrativ-normativ. În cazul modificărilor ce fac obiectul prezentei plângeri, consultările erau absolut necesare, deoarece implicau unele consecințe cu un impact semnificativ asupra întregii activități a producătorilor de alcool sanitar. Consultările respective ar fi putut scoate la iveală faptul că modificările inițiate sunt imposibil de pus în practică din cauza costurilor implicate din punct de vedere logistic, din cauza inexistenței spațiului efectiv în care ar trebui comasate activitățile de producție cu cele de îmbuteliere, dar și datorită necesității respectării condițiilor privind prevenirea și stingerea incendiilor, protecția muncii, a sănătății și a vieții angajaților care muncesc în preajma unor instalații cu risc de explozii etc. Amintim aici cu titlu exemplificativ că societatea noastră a făcut investiții consistente pentru a îndeplini în cel mai bun mod posibil cerințele pentru asigurarea accesului pe platformă a mașinilor de pompieri, dar și celelalte cerințe pentru prevenirea și stingerea incendiilor, condiții sanitare, de igienă, de personal etc. Or, în cazul unor modificări structurale ale liniilor de producție, toate aceste investiții ar fi pierdute deoarece noua configurație ar impune condiții de autorizare noi.

Raportat la modul în care societatea noastră și-a construit și organizat liniile de producție și îmbuteliere pe platforma industrială de la Drăgănești-Pântășești (schița din anexa 1) o relocare a acestora este imposibil de realizat.

Conform noilor norme metodologice, alcoolul sanitar se poate produce doar în sistem „integrat”, produsul final pentru consum fiind, în mod obligatoriu, produs în antrepozitul în care s-a produs și alcoolul materie primă, în cazul lui Scandic, poziția 1 din anexa 1.

Pentru societatea noastră, respectarea acestor norme ar implica crearea unui singur antrepozit producție alcool și îmbuteliere sau cu alte cuvinte relocarea antrepozitului de îmbuteliere din hala 13 b (poz. 3 și 13 din anexa 1) în interiorul sau vecinătatea antrepozitului de producție alcool.

Dacă am face abstracție totală de costurile imense necesare conformării unei astfel de măsuri, acest lucru nu ar fi oricum posibil din următoarele motive obiective:

Conform schiței din anexa 8, care reproduce parțial schița de la anexa 1, rezultă foarte clar că nu există spațiu adiacent distileriei pentru relocarea halei de îmbuteliere, astfel încât noul antrepozit să fie strict delimitabil conform cerințelor normelor Codului fiscal. Conform schiței din anexa 8, distileria (a cărei construcție inițială s-a făcut în 1997 și care este inclusă în antrepozitul de producție) este construită între drumul național DN76 (poziția 9 a din anexa 8) și calea ferată Vașcău-Beiuș (poziția nr. 7 a schiței din anexa 8).

Conform schiței din anexa 8 construirea unei hale în interiorul antrepozitului ar bloca căile de acces interne și ar ocupa spațiile minime obligatorii între secțiile distileriei. Având în vedere că producția de alcool este cu risc ridicat la incendii, aceste spații au fost proiectate și executate în conformitate cu normele naționale pentru prevenirea incendiilor.

Pentru atestarea funcționării, distileria a fost echipată, printre altele, cu mașină proprie pentru stingerea incendiilor, rezervă minimă de apă (poziția nr. 15 a schiței din anexa 8). Blocarea căilor de acces și spațiilor de acces cu hale de îmbuteliere ar

face imposibilă acționarea eficientă și rapidă în cazul unui incendiu, punând în pericol personalul, dar și celelalte investiții de pe platformă industrială.

În concluzie, încorporarea antrepozitului de îmbuteliere în antrepozitul de producție alcool nu este posibilă din punct de vedere al spațiului efectiv de care dispune societatea în raport cu construcțiile din zonă: drum european, cale ferată, alte investiții din apropierea antrepozitului (fabrica de bere a societății European Food etc).

Articolul 20 alin. (2) și art. 11 alin. (2) din Constituția României, alături de art. 4 din Codul civil, prevăd că judecătorul național are rolul de a aprecia cu privire la eventuala prioritate a tratatelor referitoare la drepturile fundamentale ale omului la care România este parte, acestea având prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne. În acest sens, judecătorul național are obligația de a „asigura efectul deplin al normelor acesteia (n.n. Convenției europene a drepturilor omului), asigurându-le preeminența față de orice altă prevedere contrară din legislația națională, fără să fie nevoie să aștepte abrogarea acesteia de către legiuitor”.

În prezenta cauză, prin adoptarea normei 82 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 este încălcat dreptul nostru de proprietate reprezentat de autorizația de producție alcool denaturat și oțet întrucât acest act administrativ normativ îngreădește subscrisei dreptul de a produce alcool denaturat și oțet.

CEDO a reținut că „retragerea unei autorizații de vânzare a băuturilor alcoolice pentru un restaurant care primise o licență în acest sens și care prin aplicarea ei își formase o anumită clientelă reprezintă o atingere adusă unui bun în sensul de valoare economică, astfel că dispozițiile art. 1 din Protocolul nr. 1 devin aplicabile” (Comis. EDH, rap. din 10 noiembrie 1987, Tre Traktor AB c/Suede).

La momentul obținerii autorizației de antrepozit fiscal, subscrisa a dobândit un drept de proprietate, o speranță legitimă cu privire la posibilitatea exploatării factorilor de producție în temeiul cărora am obținut autorizația de antrepozit fiscal pe toată durata de valabilitate a acesteia. În aceste condiții este de neconceput ca printr-un act administrativ (Hotărârea Guvernului nr. 1/2006) subscrisei să-i fie afectată de o asemenea manieră speranța legitimă și implicit posibilitatea de a-și duce la îndeplinire obiectul de activitate.

În cazul de față, prin adoptarea normei 82 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, subscrisei îi este retras implicit dreptul de a produce alcool sanitar, aspect probat prin autorizațiile de utilizator final obținute și deținute de societatea noastră.

Potrivit prevederilor art. 135 din Constituție:

„(1) Economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență.

(2) Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție”.

Adoptarea normei 82 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 în forma cuprinsă în Monitorul Oficial nr. 22 din 13.01.2016 încalcă art. 135 din Constituție. Este complet nerezonabilă condiția impusă de noile Norme de punere în aplicare a Codului fiscal în condițiile în care factorii de producție

de care subscrisa dispune sunt indisponibilizați fără nicio motivare — astfel cum am arătat în cadrul punctului 2.

Guvernul României nu a indicat motivul care a stat la baza acestei modificări, în expunerea de motive nu se poate regăsi nicio justificare cu privire la obligația de a produce alcoolul sanitar în același antrepozit în care este produs și denaturat alcoolul materie primă.

În plus, trebuie menționat faptul că prin actul administrativ criticat este perturbat mediul concurențial. Astfel, în mod brutal, începând cu data de 13.01.2016, fără nicio atenționare prealabilă care să ne permită adaptarea, concurenții noștri cu capacitatea de producție mult mai mici, care produc alcoolul, spiritul și oțetul în același loc, dobândesc un avantaj competițional nesperat. Această anomalie creată în piață contravine flagrant prescripțiilor art. 135 din Constituție, statul generând o concurență neloială în piață, în loc să protejeze comerțanții de acest flagel.

Istoricul litigios dintre societatea noastră și statul român, dar și existența pe rolul Centrului Internațional pentru Reglementarea Diferendelor relative la Investiții (ICSID) a unei cereri de arbitraj formulate împotriva României ne confirmă faptul că societatea noastră este vizată sistematic de grave abuzuri ale organelor vamale și fiscale (amintim cu titlu exemplificativ refuzul restituirii accizelor la export, invocarea de nereguli cu privire la denaturarea alcoolului sanitar, refuzul autorităților fiscale de a ne acorda facilitățile prevăzute de Ordonanța Guvernului nr. 30/2011, revocarea în mod repetat a autorizațiilor de antrepozit fiscal etc). Toate aceste situații s-au finalizat în instanță, abuzurile fiind confirmate și apoi cenzurate pe cale judiciară.

Conform art. 2.3 din Acordul din 29 mai 2002 între Guvernul României și Guvernul Regatului Suediei privind promovarea și protejarea reciprocă a investițiilor, statul este obligat să asigure întotdeauna un tratament just și echitabil investițiilor investitorilor celeilalte părți contractante și nu va afecta, prin măsuri nerezonabile sau discriminatorii, managementul, întreținerea, folosința, posesia sau înstrăinarea acestora, precum și achiziționarea de bunuri și servicii sau vânzarea producției acestora.

Menționăm că, în temeiul dispozițiilor a căror anulare o solicităm, organele statului au oprit de la vânzare și producție o cantitate importantă din alcoolul sanitar produs de către societatea noastră în ianuarie 2016 (în acest sens, indicăm adresele nr. 454/R/21.01.2016, nr. 454/R/25.01.2016, nr. 648/29.01.2016 anexa 9).

Față de cele învederate solicităm anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1/2016 cu privire la:

(i) sintagma „în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse” din cuprinsul normei 82 alin. (2) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 prin care a fost redefinit în mod fundamental diferit față de vechea reglementare noțiunea de „sistem integrat”:

„Prin *sistem integrat* se înțelege utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări”;

(ii) sintagma „în care a fost produs și a fost denaturant alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua” din cuprinsul normei 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016:

„(4) Realizarea în interiorul antrepozitelor fiscale de producție a produselor care nu sunt destinate consumului uman prevăzut la pct. 78 alin. (10) este interzisă.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează numai în interiorul antrepozitelor fiscale de producție în care a fost produs și a fost denaturant alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua.”

Prin întâmpinarea formulată, Guvernul României a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, formulată de S.C. Scandic Distilleries — S.A.

În fapt, prin acțiunea introductivă, reclamanta a solicitat anularea prevederilor normei 82 alin. (2) teza a II-a și a normei 79 alin. (5) teza a II-a din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal.

A. Față de motivele de fapt și de drept ale cererii, având în vedere cadrul procesual stabilit în baza principiului disponibilității sub aspectul părților și al obiectului acțiunii, înțelege să formuleze următoarele apărări:

1. Excepția nulității cererii pentru lipsa dovezii calității de reprezentant a apărătorului calificat al reclamantului

Din analiza cererii de chemare în judecată, reiese că aceasta a fost formulată și semnată pentru partea reclamantă de către administratorul său, însă fără să se facă dovada calității sale de reprezentant.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 151 alin. (1) din Codul de procedură civilă „când cererea este făcută prin mandatar se va alătura procura în original sau în copie legalizată”, iar potrivit dispozițiilor alin. (4) „reprezentanții persoanelor juridice de drept privat vor depune, în copie, un extras din registrul public în care este menționată împuternicirea lor”.

Pe de altă parte, conform prevederilor art. 200 alin. (2) din Codul de procedură civilă, „Când cererea nu îndeplinește aceste cerințe, reclamantului i se vor comunica în scris lipsurile (...) sub sancțiunea anulării cererii”.

În aplicarea acestor dispoziții legale, solicităm instanței să pună în vedere apărătorului reclamantei să facă dovada calității sale de reprezentant, iar în cazul neîndeplinirii acestei obligații, să dispună anularea cererii de chemare în judecată.

2. Excepția nulității acțiunii pentru lipsa timbrajului

Având în vedere faptul că partea reclamantă a invocat ca temei de drept al acțiunii dispozițiile Legii nr. 554/2004, modificată și completată, rugăm Onorata instanță să observe că, potrivit dispozițiilor art. 17 alin. (2) din acest act normativ, pentru cererile formulate se percep taxele de timbru prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbre, pentru cauzele neevaluabile în bani, cu excepția celor care au ca obiect contractele administrative, care se vor taxa la valoare, aceleași dispoziții fiind reluate, de altfel, și de art. 19 alin. (3) din lege, care reglementează procedura în cazul cererilor de despăgubiri.

Prin urmare, în speță sunt aplicabile dispozițiile art. 16 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 la care fac trimitere prevederile art. 17 alin. (2) și art. 19 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, modificată și completată, astfel încât dacă taxa judiciară de timbru nu a fost plătită în cuantum legal, în momentul înregistrării acțiunii sau cererii, instanța urmează a pune în vedere petenților să achite suma datorată până la primul

termen de judecată, iar neîndeplinirea obligației de plată până la termenul stabilit se sancționează cu anularea acțiunii sau a cererii.

Întrucât din actele comunicate împreună cu citația nu reiese dacă au fost achitate taxele corespunzătoare acestei cereri de către reclamantă, solicităm instanței să verifice respectarea obligației de plată a taxei judiciare de timbru, iar în cazul în care aceasta nu a îndeplinit această obligație legală, să dispună anularea cererii, potrivit dispozițiilor art. 197 din Codul de procedură civilă.

B. Pe fondul cererii de anulare a Hotărârii Guvernului nr. 1/2016, a solicitat respingerea acesteia ca neîntemeiată, pentru următoarele considerente:

Sușinerile reclamantei privind vătămarea unor drepturi recunoscute de lege prin adoptarea Hotărârii Guvernului nr. 1/2016 sunt nefondate și nu pot demonstra nelegalitatea acesteia.

Astfel, Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 este temeinică și legală, fiind adoptată în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, și al prevederilor Legii nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare.

Actul administrativ contestat a fost adoptat de Executiv, astfel cum reiese din nota de fundamentare care a însoțit proiectul actului administrativ, prin însușirea proiectului inițiat de către Ministerul Finanțelor Publice.

La elaborarea actului au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, regulament aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de către Ministerul Justiției, care, potrivit art. 20 alin. 7 din Regulament, „avizează proiectele de acte normative exclusiv din punct de vedere al legalității, încheind succesiunea operațiilor din etapa de avizare.”

Proiectul actului administrativ contestat a fost aprobat favorabil de Consiliul Legislativ prin Avizul nr. 1.395/2015.

Prin cererea introductivă reclamanta susține în mod eronat că actul administrativ încalcă principiul ierarhiei normelor juridice prevăzut în cuprinsul art. 4 din Legea nr. 24/2000.

În acest sens a învederat faptul că Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, prin prevederile a căror anulare se solicită, anume a sintagmei „în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse,” din cuprinsul normei 82 alin. (2) teza II, respectiv a sintagmei „în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a II-a” ce se regăsește la pct. 79 alin. (5), nici nu adaugă la lege și nici nu încalcă principiul ierarhiei actelor normative.

Atât Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cât și actuala reglementare — Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, nu reprezintă altceva decât ralierea legislației naționale la legislația internațională.

Prin urmare, și capitolul VIII, referitor la Accize și alte taxe speciale, nu face notă discordantă, reprezentând transpunerea în legislația națională a Directivei 92/83/CEE privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice.

În ceea ce privește scutirile la plata accizei pentru alcool etilic și produsele alcoolice, potrivit art. 27 alin. 1 lit. b din Directiva 92/83/CEE, statele membre scutesc de accize produsele care intră sub incidența prezentei directive după îndeplinirea condițiilor stabilite de acestea în scopul asigurării aplicării corecte a respectivelor scutiri și al prevenirii oricărei evaziuni, evitări sau abuz:

b) dacă sunt atât denaturate, în conformitate cu cerințele oricărui stat membru, cât și utilizate în prelucrarea oricărui produs, cu excepția celor destinate consumului uman.

Iar potrivit art. 27 alin. 5 din Directiva 92/83/CEE, dacă un stat membru consideră că un produs care a fost scutit în baza alineatului (1) litera (a) sau (b) duce la evaziune, evitare sau abuz, el poate refuza să acorde o scutire sau poate retrage scutirea deja acordată. Statul membru informează Comisia cu privire la aceasta. Comisia transmite informațiile celorlalte state membre în termen de o lună de la primire. Se ia o decizie în conformitate cu procedura stabilită la art. 24 din Directiva 92/12/CEE. Statele membre nu sunt obligate să aplice retroactiv o asemenea decizie.

Totodată, la art. 27 alin. 6 din Directiva 92/83/CEE se prevede că statele membre sunt libere să aplice scutirile menționate anterior printr-o rambursare a accizei plătite.

Analizând dispozițiile mai sus menționate se poate observa că legislația europeană lasă la libera apreciere a statelor membre atât modalitatea de aplicare a scutirii de accize prevăzute la art. 27 alin. 1 lit. b din Directiva 92/83/CEE, respectiv aplicarea scutirii directe de la plata accizelor ori a scutirii indirecte de la plata accizelor, precum și condițiile ce urmează a fi îndeplinite de operatorii economici în vederea beneficiarii de scutirea de la plata accizelor pentru alcoolul etilic.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 206³ pct. 2 din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (în continuare „Legea nr. 571/2003”), coroborate cu cele ale art. 72 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 44/2004 pentru aprobarea Normelor metodologice de aplicare a Legii nr. 571/2003 privind Codul fiscal (în continuare „H.G. nr. 44/2004”), activitatea de producție reprezenta orice operațiune prin care produsele accizabile erau fabricate, procesate sau modificate sub orice formă, inclusiv operațiunile de îmbuteliere și ambalare a produselor accizabile în vederea eliberării pentru consum.

Iar conform prevederilor art. 206²¹ alin. (1) din Legea nr. 571/2003 și celor ale pct. 83 alin. (2) din H.G. nr. 44/2004, în antrepozitul fiscal de producție erau permise numai primirea și depozitarea în regim suspensiv de accize a produselor accizabile utilizate materie primă în procesul de producție de produse accizabile, respectiv depozitarea produselor accizabile rezultate din activitatea de producție pentru care a fost autorizat antrepozitul fiscal.

Astfel, conform art. 206²² alin. (3) lit. c) din Legea nr. 571/2003, cererea pe care o depuneau operatorii economici în vederea autorizării de antrepozite fiscale de producție trebuia să conțină informații și să fie însoțită de documente referitoare la produsele accizabile ce urmau a fi achiziționate în regim

suspensiv de accize în vederea utilizării ca materie primă în cadrul activității de producție de produse accizabile.

Corelativ, pct. 84 alin. 1 din H.G. nr. 44/2004 stabilea, în cazul autorizării antrepozitelor fiscale de producție, obligativitatea depunerii manualului de procedură în cuprinsul căruia sunt descrise detaliat toate procesele și operațiunile care vor fi desfășurate în antrepozitul de producție.

De asemenea, potrivit art. 206²³ alin. (1) din Legea nr. 571/2003 autorizația de antrepozit fiscal de producție se elibera numai dacă locul urma a fi folosit pentru producerea, transformarea, deținerea, primirea și/sau expedierea produselor accizabile în regim suspensiv de accize.

Corelativ, pct. 85 alin. 1 din H.G. nr. 44/2004 stabilea că activitatea desfășurată în antrepozitul de producție trebuia să fie independentă de alte activități desfășurate de persoana care solicita autorizarea și care nu aveau legătură cu producția sau depozitarea de produse accizabile pentru care respectivul antrepozit a fost autorizat.

Este important de precizat faptul că, potrivit regulii generale, în antrepozitul fiscal de producție dispozițiile legale permiteau exclusiv desfășurarea activității de producție pentru care antrepozitul a fost autorizat, nefiind posibilă desfășurarea altor activități neautorizate.

Dispozițiile Legii nr. 571/2003 reglementau o excepție de la această regulă, anume cea stabilită la art. 206²³ alin. (11) potrivit căreia antrepozitarul autorizat pentru producția și îmbutelierea produsului bere avea dreptul de a utiliza instalațiile de îmbuteliere pe care le deținea și pentru îmbutelierea băuturilor răcoritoare și a apei plate.

În ceea ce privește reglementarea referitoare la scutirea de la plata accizelor pentru alcoolul utilizat la fabricarea alcoolului sanitar, aceasta (pct. III alin. 8 și 9 din H.G. nr. 44/2004) stabilea că denaturarea alcoolului etilic se putea realiza exclusiv în antrepozitul fiscal în care alcoolul etilic (ca materie primă) a fost produs și sub supravegherea autorității vamale teritoriale.

Totodată, pct. III alin. 52 din H.G. nr. 44/2004 stabilea că denaturarea alcoolului etilic pentru obținerea alcoolului sanitar poate fi realizată numai în antrepozitul fiscal de producție în care se obține alcoolul etilic — materie primă.

Analizând dispozițiile legale mai sus menționate se poate observa că denaturarea alcoolului etilic se realiza exclusiv în antrepozitul fiscal în care alcoolul etilic a fost produs, iar alcoolul sanitar în formă nediluată se obținea, potrivit legii, exclusiv în antrepozitul fiscal în care alcoolul a fost produs.

Referitor la scutirea directă de la plata accizelor pentru alcoolul etilic utilizat la producerea alcoolului sanitar, aceasta era posibilă numai în baza autorizației de utilizator final deținute de antrepozitarul autorizat în sistem integrat, conform prevederilor art. 206⁵⁸ alin. (1) lit. b) din Legea nr. 571/2003 coroborate cu cele ale pct. III alin. 21 și alin. 22 din H.G. nr. 44/2004.

Aceleași dispoziții legale defineau sistemul integrat ca reprezentând utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice de către antrepozitar pentru realizarea de produse finite destinate a fi consumate ca atare, fără a mai fi supuse unei modificări.

Astfel, alcoolul etilic trebuia să fi fost produs de antrepozitar sau antrepozitarul ar fi avut dreptul să achiziționeze de la terți respectivul alcool etilic.

De asemenea, procesarea alcoolului etilic deținut în regim de scutire directă în baza autorizației de utilizator final trebuia să fie efectuată în antrepozitul fiscal de producție alcool etilic — materie primă, în alt antrepozit deținut de antrepozitar sau pur și simplu în altă locație deținută de antrepozitar.

Având în vedere dispozițiile legale mai sus invocate este evident că intenția legiuitorului a fost aceea de a limita situațiile în care este aplicabilă scutirea directă de la plata accizelor, respectiv de a opera doar în cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de alcool etilic — materie primă și dacă produsul finit alcool sanitar este obținut în antrepozitele fiscale de producție alcool etilic — materie primă, respectiv în sistem integrat.

Am menționat textele de lege referitoare la scutirea de la plata accizelor cuprinse în Legea nr. 571/2003, respectiv în H.G. nr. 44/2004, în vederea sublinierii continuității acestui regim și în actuala reglementare — Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, respectiv Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.

Precizăm faptul că prin Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare (în continuare, „Legea nr. 227/2015”), nivelul accizelor pentru alcool etilic a scăzut de la 4.738,01 lei/hl alcool pur la 3.306,98 lei/hl pe alcool pur, iar pentru alcoolul etilic produs de micile distilării de la 2.250,56 lei/hl alcool pur la 1.653,49 lei/hl alcool pur.

Este important de precizat că diminuarea nivelului accizelor la alcoolul etilic va determina o creștere a producției fiscalizate, diminuarea evaziunii fiscale, scăderea prețurilor, precum și crearea de noi locuri de muncă, dar și de noi capacități de producție.

Corelativ, a fost necesară adoptarea unor condiții clare a căror menire a fost aceea de a preveni și combate evaziunea fiscală, respectiv de a diminua riscurile asociate producției, deținerii și deplasării alcoolului etilic, mai ales referitor la situațiile de scutire directă de la plata accizelor.

În acest sens, au fost păstrate și clarificate prevederile referitoare la noțiunea de sistem integrat ce se regăsesc la pct. 79 alin. (5), respectiv pct. 82 alin. (2) teza a doua din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 contestate în prezenta cauză.

Astfel, potrivit pct. 79 alin. (5) din Codul fiscal, prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează numai în interiorul antrepozitelor fiscale de producție în care a fost produs și a fost denaturant alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua.

Iar conform pct. 82 alin. (2) beneficiază de scutirea directă prevăzută la alin. (1) lit. b) și c) numai antrepozitarul autorizat care funcționează în sistem integrat. Prin *sistem integrat* se înțelege utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări.

Având în vedere textele de lege mai sus menționate, nu putem fi de acord cu afirmația reclamantei potrivit căreia dispozițiile art. 397 din Legea nr. 227/2015 au fost modificate prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.

Se observă faptul că în susținerea nelegalității dispozițiilor legale a căror anulare este solicitată societatea redă doar textul art. 397 alin. (1) lit. b) și c), potrivit căruia:

„(1) Sunt scutite de la plata accizelor alcoolul etilic și alte produse alcoolice prevăzute la art. 335 alin. (2) lit. a), atunci când sunt:

b) denaturate și utilizate pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman;

c) utilizate pentru producerea oțetului cu codul NC 2209.”

Ceea ce reclamanta eludează este alin. (4) al art. 397, conform căruia modalitatea și condițiile de acordare a scutiților prevăzute la alin. (1), precum și produsele utilizate pentru denaturarea alcoolului se reglementează prin normele metodologice.

Prin urmare, este evident că legiuitorul a adoptat Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 cu respectarea prevederilor cuprinse în Legea nr. 227/2015.

Examinând actele și lucrările dosarului, instanța reține următoarele:

Reclamanta S.C. Scandic Distilleries — S.A. a solicitat anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1/2016, cu privire la:

(i) **sintagma „în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse”** din cuprinsul normei 82 alin. (2) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 prin care a fost redefinit în mod fundamental diferit față de vechea reglementare noțiunea de *sistem integrat*:

„Prin sistem integrat se înțelege utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări”;

(ii) **sintagma „în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua”** din cuprinsul normei 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016:

„(4) Realizarea în interiorul antrepozitelor fiscale de producție a produselor care nu sunt destinate consumului uman prevăzut la pct. 78 alin. (10) este interzisă.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează numai în interiorul antrepozitelor fiscale de producție în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua.”

În ceea ce privește norma 82 alin. (2) teza II și norma 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, reclamanta invocă, în primul rând, încălcarea prevederilor art. 4 alin. (3), art. 78 și art. 79 din Legea nr. 24/2000.

Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative conține prevederi imperative în privința condițiilor de legalitate pe care trebuie să le întrunească actele administrative normative, categorie în care intră și Hotărârea Guvernului nr. 1/2016.

Astfel, legalitatea actelor administrative normative este subsumată unor condiții generale de emitere, cum ar fi: **respectarea ierarhiei normelor juridice** (art. 4 din Legea nr. 24/2000); **interdicția de a conține soluții care să contravină prevederilor în a căror aplicare sunt date** (art. 78 din Legea nr. 24/2000) și **adoptarea într-un termen util care să facă posibilă ducerea lor la îndeplinire** (art. 79 din Legea nr. 24/2000).

Referitor la încălcarea ierarhiei normelor juridice (art. 4 din Legea nr. 24/2000), instanța reține că, potrivit prevederilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000, actele normative date în executarea legilor, ordonanțelor sau a hotărârilor Guvernului se emit în limitele și potrivit normelor care le ordonă.

Reclamanta invocă faptul că normele nr. 82 alin. (2) teza II și nr. 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 au fost emise cu depășirea limitelor impuse de prevederile art. 397 alin. (2) lit. b) și c) din noul Cod fiscal.

Textul art. 397 alin. (2) lit. b) și c) din noul Cod fiscal prevede că: „Sunt scutite de la plata accizelor alcoolul etilic și alte produse alcoolice prevăzute la art. 335 alin. (2) lit. a), atunci când sunt:

a) denaturate și utilizate pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman;

b) utilizate pentru producerea oțetului cu codul NC 2209”.

În opinia instanței, este corectă aprecierea reclamantei în sensul că acest text legal nu impune nicio condiție în plus pentru ca alcoolul respectiv să fie scutit de acciză. Sunt suficiente denaturarea alcoolului și utilizarea lui pentru produse care nu sunt destinate consumului uman (e.g. alcool sanitar), respectiv utilizarea alcoolului pentru producerea oțetului.

Norma de punere în aplicare a acestui text de lege adaugă, însă, o altă condiție în vederea scutirii de la plata accizei, anume ca alcoolul sanitar să fie realizat numai în interiorul antrepozitelor fiscale de producție în care a fost produs și denaturat alcoolul etilic — materie primă. Această condiție suplimentară încalcă textul art. 4 din Legea nr. 24/2000, întrucât un text din noul Cod fiscal (art. 397) — lege organică — este modificat consistent printr-un act administrativ.

Astfel, teza II alin. (2) din norma 82 din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, care definește noțiunea de sistem integrat, a fost modificată față de vechea reglementare, fiind introdusă o distincție în sensul că: „Prin sistem integrat se înțelege utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări.”

Drept urmare, în vederea beneficiii de scutire de acciză în cazurile reglementate de art. 397 alin. (1) lit. b) și c) din noul Cod fiscal, nu mai este suficientă îndeplinirea condițiilor impuse de acest text legal, ci este necesar ca producția de produse alcoolice denaturate și producția de oțet să aibă loc în același antrepozit/în același spațiu delimitat în care este produs alcoolul.

Noua condiție suplimentară este exprimată și mai clar în norma nr. 79 alin. (5):

„Prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează **numai în interiorul antrepozitelor fiscale de producție în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua.**”

Aceste condiții suplimentare, introduse prin normele nr. 82 alin. (2) teza II și nr. 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, nu îndeplinesc imperativul impus de art. 4 din Legea nr. 24/2000, depășind limitele impuse de actul normativ superior, respectiv de textul art. 397 alin. (1) lit. b) și c) din noul Cod fiscal.

Cu privire la încălcarea interdicției de a conține soluții care să contravină prevederilor în a căror aplicare sunt date (art. 78 din Legea nr. 24/2000), reclamanta invocă faptul că **prevederile**

normelor nr. 82 alin. (2) teza II și nr. 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 contravin prevederilor art. 397 alin. (1) lit. b) și c) din noul Cod fiscal (art. 78 din Legea nr. 24/2000).

Astfel, se reține că textul art. 397 alin. (1) lit. b) și c) din noul Cod fiscal impune o singură condiție în vederea scutirii de la plata accizei, anume alcoolul să fie denaturat și utilizat pentru producerea de produse care nu sunt destinate consumului uman sau, după caz, alcoolul să fie folosit pentru producția de oțet. Textul nu mai prevede nicio altă condiție pentru ca producătorul de alcool denaturat, respectiv cel de oțet să beneficieze de scutire de la plata accizei. În acest caz devine aplicabil principiul *ubi lex non distinguit nec nos distinguere debemus*, potrivit căruia acolo unde legea nu distinge, nici interpretul nu trebuie să o facă.

În aceste condiții, întrucât norma de punere în aplicare a art. 397 din noul Cod fiscal introduce o condiție suplimentară pentru a beneficia de scutire de acciză, iar textul legal din actul normativ superior nu conține o astfel de condiție, este evident că norma 82 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 contravine prevederilor art. 397 alin. (1) lit. b) și c) din noul Cod fiscal.

Sub acest aspect, instanța apreciază că este abilitată să verifice doar **concordanța actului administrativ supus analizei sale cu actele normative cu forță juridică superioară în temeiul și în executarea cărora a fost emis, ținând seama de principiul ierarhiei și forței juridice a actelor normative, consacrat de art. 1 alin. (5) din Constituție și art. 4 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată.**

Instanța reține că **pârâțul Guvernul României și intervenientul MFP susțin** că actul administrativ contestat a fost adoptat de Executiv, astfel cum reiese din nota de fundamentare care a însoțit proiectul actului administrativ, prin însușirea proiectului inițiat de către Ministerul Finanțelor Publice. La elaborarea actului au fost respectate dispozițiile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, precum și cele cuprinse în Regulamentul privind procedurile, la nivelul Guvernului, pentru elaborarea, avizarea și prezentarea proiectelor de documente de politici publice, a proiectelor de acte normative, precum și a altor documente, în vederea adoptării/aprobării, regulament aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 561/2009, proiectul actului administrativ fiind avizat de către autoritățile publice interesate în aplicarea acestuia și de către Ministerul Justiției, care, potrivit art. 20 alin. 7 din Regulament, „avizează proiectele de acte normative exclusiv din punct de vedere al legalității, încheind succesiunea operațiilor din etapa de avizare”. Proiectul actului administrativ contestat a fost aprobat favorabil de Consiliul Legislativ prin Avizul nr. 1.395/2015.

Astfel, se susține că Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, prin prevederile a căror anulare se solicită, anume a **sintagmei „în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse,”** din cuprinsul normei 82 alin. (2) teza II, respectiv a sintagmei **„în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv utilizarea sistemului integrat, așa**

cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a II-a”, ce se regăsește la pct. 79 alin. (5), nici nu adaugă la lege și nici nu încalcă principiul ierarhiei actelor normative.

În justificarea acestei poziții, se arată că atât Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, cât și actuala reglementare — Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, cu modificările și completările ulterioare, nu reprezintă altceva decât ralierea legislației naționale la legislația internațională. Prin urmare, nici capitolul VIII, referitor la **Accize și alte taxe speciale**, nu face notă discordantă, reprezentând transpunerea în legislația națională a Directivei 92/83/CEE privind armonizarea structurilor accizelor la alcool și băuturi alcoolice.

În ceea ce privește scutirile la plata accizei pentru alcool etilic și produsele alcoolice, potrivit art. 27 alin. 1 lit. b) din Directiva 92/83/CEE, se precizează că statele membre scutesc de accize produsele care intră sub incidența prezentei directive după îndeplinirea condițiilor stabilite de acestea în scopul asigurării aplicării corecte a respectivelor scutiri și al prevenirii oricărei evaziuni, evitări sau abuz:

„b) dacă sunt atât denaturate, în conformitate cu cerințele oricărui stat membru, cât și utilizate în prelucrarea oricărui produs cu excepția celor destinate consumului uman.”

Iar potrivit art. 27 alin. 5 din Directiva 92/83/CEE, dacă un stat membru consideră că un produs care a fost scutit în baza alineatului (1) litera (a) sau (b) duce la evaziune, evitare sau abuz, el poate refuza să acorde o scutire sau poate retrage scutirea deja acordată. Statul membru informează Comisia cu privire la aceasta. Comisia transmite informațiile celorlalte state membre în termen de o lună de la primire. Se ia o decizie în conformitate cu procedura stabilită la art. 24 din Directiva 92/12/CEE. Statele membre nu sunt obligate să aplice retroactiv o asemenea decizie. Totodată, la art. 27 alin. 6 din Directiva 92/83/CEE se prevede că statele membre sunt libere să aplice scutirile menționate anterior printr-o rambursare a accizei plătite.

Instanța constată astfel că se invocă o obligație a legiuitorului român de adoptare a modificărilor legislative adoptate, acestea reprezentând doar „transpunerea în legislația națională a Directivei 92/12/CEE”. Pe de o parte, se afirmă că legislația europeană impune modificarea, iar pe de altă parte se susține că aceeași legislație europeană lasă la libera voință a statelor cum să reglementeze acest regim al scutirii de accize. **Intenția legiuitorului român a fost, în opinia pârâtului și intervenientului, aceea de a limita situațiile în care este aplicabilă scutirea directă de la plata accizelor, respectiv de a opera doar în cazul antrepozitarilor autorizați pentru producția de alcool etilic — materie primă și dacă produsul finit alcool sanitar este obținut în antrepozitele fiscale de producție alcool etilic — materie primă, respectiv în sistem integrat.**

Din analiza cuprinsului Directivei 92/12/CEE, contrar susținerilor pârâtului și intervenientului, instanța constată că aceasta nu face nicio referire la modalitatea sau locul în care trebuie îmbuteliat alcoolul denaturat pentru a putea fi scutit de plata accizei.

Conform Directivei 92/12/CEE: „Produsele care intră sub incidența prezentei directive vor fi scutite de accize în cazul în care:

— sunt denaturate în conformitate cu cerințele oricărui stat membru;

— sunt denaturate și utilizate în prelucrarea produselor care nu sunt destinate consumului uman;

— sunt utilizate pentru producerea oțetului, a medicamentelor sau a aromelor folosite în producția produselor alimentare;”.

Drept urmare, singura condiție impusă de directivă pentru acordarea scutirii se referă strict la denaturare și nicidecum la locul unde este îmbuteliat alcoolul denaturat. Odată îmbuteliat, alcoolul ce urmează a fi folosit pentru fabricarea produsului alcool sanitar îndeplinește condițiile directivei în ceea ce privește scutirea directă.

De asemenea, CJUE a statuat (Cazul C-313/14 Asprod sp.z.o.o. — Scutirea de accize pentru alcoolul etilic) în sensul că scutirea de accize prevăzută de Directiva 92/12/CEE este condiționată de scopul final în care sunt folosite alcoolul etilic și/sau alte produse alcoolice și că directiva urmărește stabilirea unui impact neutru al accizelor pentru alcoolul utilizat ca produs intermediar în compoziția altor produse comerciale și industriale.

Astfel, dacă statele membre pot verifica scutirea de accize în funcție de utilizarea produselor în discuție (alcool etilic și/sau alte produse alcoolice), nu ar trebui condiționată această aplicare a scutirii de condiții care nu sunt stabilite pe baza elementelor concrete, obiective și verificabile, care sunt necesare pentru a asigura aplicarea corectă și directă a scutirii și pentru a preveni evaziunea, fraudă sau abuzurile.

Cu privire la susținerile părâtului și intervenientului în sensul că prin adoptarea reglementărilor criticate s-a urmărit adoptarea unor condiții a căror menire a fost aceea de a preveni și combate evaziunea fiscală, instanța consideră că acestea sunt nefondate, deoarece, în primul rând, combaterea evaziunii fiscale și a pieței negre se face prin întărirea controlului, în special asupra operatorilor neînregistrați, iar în al doilea rând, dacă transferul alcoolului denaturat între două antrepozite ale aceluiași antrepozitar ar putea fi o operațiune ce ar conduce la evaziune fiscală, înseamnă că operațiunile de transfer alcool etilic (denaturat) în regim suspensiv efectuate liber pe teritoriul UE între antrepozite ale unor antrepozitari diferiți ar fi niște operațiuni extrem de periculoase din punctul de vedere al posibilității de evaziune fiscală și ar trebui interzise cu desăvârșire.

Referitor la adoptarea normelor într-un termen util care să facă posibilă ducerea lor la îndeplinire (art. 79 din Legea nr. 24/2000), se reține că textul art. 79 din Legea nr. 24/2000 stabilește în termeni extrem de clari faptul că: „*Ordinele și instrucțiunile se vor elabora în termenul prevăzut de actul superior sau, după caz, într-un termen util care să facă posibilă ducerea lor la îndeplinire.*”

Noul Cod fiscal nu conține prevederi cu privire la data până la care trebuiau adoptate normele de punere în aplicare. Codul fiscal a fost publicat în Monitorul Oficial nr. 688 din 10.09.2015, stabilindu-se că intrarea sa în vigoare se va realiza de la 1.01.2016. La 13 zile de la intrarea în vigoare a noului Cod fiscal, în Monitorul Oficial nr. 22 din 13.01.2016, s-au publicat normele de punere în aplicare.

Drept urmare, în opinia instanței, este corectă aprecierea reclamantei în sensul că adoptarea Hotărârii Guvernului

nr. 1/2016 s-a făcut cu încălcarea flagrantă a dispozițiilor art. 79 din Legea nr. 24/2000. Nu poate fi vorba despre respectarea unui termen util, care să facă posibilă ducerea la îndeplinire de către reclamantă a prevederilor actului administrativ normativ în condițiile în care acestea au fost adoptate după intrarea în vigoare a Codului fiscal.

Astfel, la momentul la care reclamanta a obținut autorizația de antrepozit fiscal în vederea producerii de alcool denaturat și oțet, potrivit prevederilor din vechiul Cod fiscal și din normele de punere în aplicare, aceasta putea să producă alcool denaturat și oțet. La data 10.09.2015, când a fost publicat noul Cod fiscal, textul art. 206⁵⁸ din vechiul Cod fiscal (ce reglementa scutirea de la plata accizei aferente producției de alcool denaturat și oțet) este identic cu noua reglementare — art. 397 din noul Cod fiscal. Abia la data de 13 ianuarie 2016 au fost publicate normele de aplicare a noului Cod fiscal, prin Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, care au modificat însă consistent condițiile necesare pentru a beneficia de scutirea de acciză pentru producția de alcool denaturat și oțet.

În aceste condiții, nu poate fi vorba despre adoptarea normelor într-un **termen util care să facă posibilă ducerea lor la îndeplinire**, din moment ce reclamanta produce de peste 10 ani alcoolul denaturat și oțetul în clădiri/antrepozite distincte de clădirea/antrepozitul în care este produs alcoolul.

În ceea ce privește **încălcarea prevederilor art. 108 din Constituție și ale art. 30 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 24/2000, se reține că**, potrivit textului art. 108 din Constituția României ce poartă denumirea marginală *Actele Guvernului*:

„(1) *Guvernul adoptă hotărâri și ordonanțe.*

(2) **Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor.**”

Sub acest aspect, este corectă aprecierea reclamantei în sensul că **o hotărâre a Guvernului nu este dată în completarea legii**. Ea nu poate să adauge în sarcina subiectului de drept condiții suplimentare față de cele cuprinse în textul legii. *Organizarea executării legii* nu se poate confunda cu *elaborarea* acesteia.

Hotărârile Guvernului reprezintă o categorie de acte administrative specifice organelor centrale ale puterii executive; ele se adoptă pentru organizarea executării legilor și nu pot contraveni principiilor și dispozițiilor cuprinse într-o lege. Conformitatea cu legea a tuturor actelor juridice, fiind o consecință a principiului supremației legii, se aplică oricărui act ce emană de la alte organe. Cât privește actele administrative, acestea fiind acte de executare a legii, condiția de conformitate este indiscutabilă.

Întrucât hotărârea Guvernului se adoptă în baza legii și urmărește organizarea și executarea în concret a legii, aceasta nu poate institui norme derogatorii de la lege, posibilitate rezervată doar actelor normative de nivel cel puțin egal cu cel al reglementării de bază. De aceea, atunci când o hotărâre a Guvernului încalcă legea sau adaugă la lege, ea poate fi anulată.

Art. 30 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 24/2000 prevede obligativitatea în cazul hotărârilor Guvernului a elaborării unei **note de fundamentare**, instrument **de prezentare și motivare** ale noilor reglementări propuse, conform art. 30 alin. (2) al aceleiași legi.

Articolul 31 din Legea nr. 24/2000 detaliază toate condițiile pe care trebuie să le conțină o notă **de fundamentare**, ca instrument **de prezentare și motivare** ale noilor reglementări propuse.

Referitor la **motivul emiterii actului normativ**, deși din punct de vedere pur formal această condiție apare în *nota de fundamentare la secțiunea a 2-a, instanța constată că nu există absolut nicio referire la condițiile acordării scutirii directe de la plata accizelor sau cu privire la redefinirea așa-zisului sistem*

integrat la care face referire norma 82 alin. (2) teza II. De fapt, termenul de „accize” apare doar izolat într-o enumerare a categoriilor de taxe reglementate de normele metodologice.

O modificare legislativă care impune în sarcina producătorilor o modificare structurală a locului utilajelor de producție și a modalității în care se realizează anumite produse nu putea fi trecută atât de ușor cu vederea fără a fi menționată, măcar cu titlu general, între „motivele” emiterii actului normativ. Dacă modificarea legislativă era una necesară și importantă, ea trebuia să se regăsească în mod obligatoriu între motivele principale ale emiterii actului normativ, având în vedere impactul major pe care îl are asupra drepturilor și intereselor producătorilor. Însă, dacă modificarea nu era atât de importantă pentru a face parte din lista *motivelor* emiterii actului normativ, atunci măsura este una cu atât mai nejustificată și disproporționată față de efectele patrimoniale păgubitoare pe care le implică în privința producătorilor, respectiv a subiecților de drept cărora li se adresează.

Conform art. 31 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 24/2000, în cadrul acestei secțiuni obligatorii a *notei de fundamentare* ar trebui să identificăm, printre altele, și:

— *cerințele care reclamă intervenția normativă, cu referire specială la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare;*

— finalitatea reglementărilor propuse;

— concluziile studiilor, lucrărilor de cercetare, evaluărilor statistice.

Astfel, o astfel de modificare trebuia să menționeze care sunt *cerințele* care impun ca îmbutelierea alcoolului sanitar să fie făcută în același loc unde este produs și denaturat alcoolul folosit ca materie primă. Trebuia, de asemenea, să se indice care este *finalitatea* noii reglementări, respectiv care este *beneficiul* concret pe care îl înregistrează producătorul, contribuabilul, organul fiscal sau societatea în ansamblul său din această modificare legislativă.

Nu în ultimul rând, tot în cadrul acestei secțiuni ar fi trebuit să se regăsească un studiu sau o *evaluare statistică* în privința numărului de producători de alcool sanitar care sunt în situația de a avea liniile de îmbuteliere în afara antrepozitului de producție alcool, respectiv într-un alt antrepozit. Motivarea expusă în nota de fundamentare nu vizează absolut deloc modificările ce fac obiectul prezentei cereri de chemare în judecată, ci exprimă, la modul general, niște principii care nu au nimic de-a face cu ceea ce s-a modificat efectiv și cu efectele pe care această modificare le-a creat în privința reclamantei și, probabil, și a altor producători de alcool sanitar. Expunerea făcută la punctul H din nota de fundamentare nu face nicio referire la modificările privind scutirea directă de la plata accizelor, deținerea *sistemului integrat* sau obligativitatea îmbutelierii alcoolului sanitar în cadrul antrepozitului de producție a alcoolului materie primă.

Cu privire la **impactul socioeconomic** — *efectele asupra mediului de afaceri, inclusiv evaluarea costurilor și beneficiilor*, având în vedere că pentru cel mai mare producător de alcool sanitar modificarea legislativă echivala cu o imposibilitate de a mai produce sau cu o ipotetică obligație de reorganizare a fabricilor în cadrul antrepozitelor, inițiatorul acestei modificări trebuia să evalueze costurile și beneficiile acestei modificări și efectele acesteia asupra mediului de afaceri.

În nota de fundamentare, la secțiunea a 3-a punctul 2 — *Impactul asupra mediului de afaceri* — autorii acesteia nu fac nicio referire la modificarea modalității de producție a alcoolului sanitar sau a definiției sistemului integrat. La modul general, se arată: „*Elaborarea unor norme metodologice clare, precise și accesibile, precum și exemplificarea unor situații determinate de diversitatea activității contribuabililor, pentru aplicarea Codului fiscal, generează un impact pozitiv asupra mediului de afaceri,*

în sensul facilitării abordării legislației fiscale de către contribuabili și implicit, îmbunătățirea conformării voluntare a acestora.” Or, din această expunere nu se poate extrage concret nicio referire la impactul modificării ce face obiectul prezentei plângeri.

Referitor la **impactul financiar asupra bugetului general consolidat, se reține că** el este enumerat la secțiunea a 4-a din nota de fundamentare, dar nu se indică absolut nicio sumă de bani care ar intra în mod suplimentar la buget în situația adoptării noilor reglementări. Nu există așadar vreo rațiune de ordin financiar, din punctul de vedere al veniturilor care ar putea fi atrase la bugetul de stat.

Cu privire la **consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ, organizațiile și specialiștii consultați, esența recomandărilor primite, după cum rezultă din prevederile art. 31 din Legea nr. 24/2000, efectuarea acestor consultări este obligatorie**, fiind parte integrantă a instrumentului de prezentare și motivare a actului administrativ-normativ. În cazul modificărilor ce fac obiectul prezentei acțiuni, consultările erau absolut necesare, deoarece implicau unele consecințe cu un impact semnificativ asupra întregii activități a producătorilor de alcool sanitar. Consultările respective ar fi putut scoate la iveală faptul că modificările inițiate sunt imposibil de pus în practică din cauza costurilor implicate din punct de vedere logistic, din cauza inexistenței spațiului efectiv în care ar trebui comasate activitățile de producție cu cele de îmbuteliere, dar și datorită necesității respectării condițiilor privind prevenirea și stingerea incendiilor, protecția muncii, a sănătății și a vieții angajaților care muncesc în preajma unor instalații cu risc de explozie etc.

În ceea ce privește **încălcarea prevederilor CEDO — art. 1 din Protocolul 1 adițional la CEDO, instanța apreciază că** în speță, prin adoptarea normei 82 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 este încălcat dreptul reclamantei de proprietate de autorizația de producție alcool denaturat și oțet, întrucât acest act administrativ normativ îngrădește acesteia dreptul de a produce alcool denaturat și oțet.

CEDO a reținut că „*retragerea unei autorizații de vânzare a băuturilor alcoolice pentru un restaurant care primise o licență în acest sens și care prin aplicarea ei își formase o anumită clientelă reprezintă o atingere adusă unui bun în sensul de valoare economică, astfel că dispozițiilor art. 1 din Protocolul nr. 1 devin aplicabile*” (Comis. EDH, rap. din 10 noiembrie 1987, Tre Traktor AB c/Suede).

Astfel, la momentul obținerii autorizației de antrepozit fiscal, reclamanta a dobândit un drept de proprietate, o speranță legitimă cu privire la posibilitatea exploatării factorilor de producție în temeiul cărora a obținut autorizația de antrepozit fiscal pe toata durata de valabilitate a acesteia. Cu toate acestea, prin adoptarea normei 82 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016, reclamantei îi este retras implicit dreptul de a produce alcool sanitar, aspect probat prin autorizațiile de utilizator final obținute și deținute de societate.

Referitor la **încălcarea art. 135 din Constituție, se reține că**, potrivit prevederilor art. 135 din Constituție:

„(1) *Economia României este economie de piață, bazată pe libera inițiativă și concurență.*

(2) *Statul trebuie să asigure:*

a) *libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție*”.

Adoptarea normei 82 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 în forma cuprinsă în Monitorul Oficial nr. 22 din 13.01.2016 încalcă art. 135 din Constituție. Este complet nerezonabilă condiția impusă de noile Norme de punere în aplicare a Codului fiscal, în condițiile în care factorii de producție de care reclamanta dispune sunt indisponibilizați fără nicio motivare.

Guvernul României nu a indicat motivul care a stat la baza acestei modificări, în expunerea de motive nu se poate regăsi nicio justificare cu privire la obligația de a produce alcoolul sanitar în același antrepozit în care este produs și denaturat alcoolul materie primă.

Mai mult, este corectă aprecierea reclamantei în sensul că prin actul administrativ criticat **este perturbat mediul concurențial, deoarece** începând cu data de 13.01.2016, fără nicio atenționare prealabilă care să permită reclamantei adaptarea, concurenții săi cu capacități de producție mult mai mici, care produc alcoolul, spirtul și oțetul în același loc, dobândesc un avantaj competițional nesperat.

În consecință, în baza considerentelor expuse, în temeiul prevederilor art. 18 din Legea nr. 554/2004, cu raportare la celelalte dispoziții legale menționate în cuprinsul prezentei sentințe și apreciind că nu se mai impune analizarea criticilor reclamantei referitoare la pierderea valorii unor investiții majore și la impunerea unor condiții imposibil sau extrem de dificil de îndeplinit în situația particulară a societății, Curtea de Apel Oradea va admite acțiunea formulată de reclamanta S.C. SCANDIC DISTILLERIES — S.A. împotriva pârâtului GUVERNUL ROMÂNIEI și va dispune **anularea parțială a Hotărârii de Guvern nr. 1/2016, cu privire la:**

(i) **sintagma „în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse”** din cuprinsul normei 82 alin. (2) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 prin care a fost redefinit în mod fundamental diferit față de vechea reglementare noțiunea de **sistem integrat**:

„Prin sistem integrat se înțelege utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea

au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări.”;

(ii) **sintagma „în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua”** din cuprinsul normei 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016:

„(4) Realizarea în interiorul antrepozitelor fiscale de producție a produselor care nu sunt destinate consumului uman prevăzut la pct. 78 alin. (10) este interzisă.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează numai în interiorul antrepozitelor fiscale de producție în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua.”

Pentru aceleași considerente, în temeiul prevederilor art. 67 din Codul de procedură civilă, instanța va respinge cererea de intervenție în interesul Guvernului României formulată de intervenientul Ministerul Finanțelor Publice.

În temeiul prevederilor art. 453 din Codul de procedură civilă, instanța va obliga pârâtul Guvernul României la plata sumei de 10.786,88 lei cu titlu de cheltuieli de judecată în favoarea reclamantei, reprezentând taxă judiciară de timbru și onorariu avocat, justificate prin actele depuse la dosarul cauzei.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

HOTĂRĂȘTE:

Admite acțiunea formulată de reclamanta **Scandic Distilleries — S.A.**, cu sediul procesual ales în Oradea, Str. Teatrului nr. 1—2, județul Bihor, în contradictoriu cu pârâtul **Guvernul României**, cu sediul în București, Palatul Victoria, Piața Victoriei nr. 1, sector 1.

Dispune anularea parțială a Hotărârii Guvernului nr. 1/2016 cu privire la:

(i) sintagma „în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse” din cuprinsul normei 82 alin. (2) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016 prin care a fost redefinit în mod fundamental diferit față de vechea reglementare noțiunea de „sistem integrat”: „Prin *sistem integrat* se înțelege utilizarea alcoolului etilic și a altor produse alcoolice, în antrepozitul fiscal în care acestea au fost produse, pentru realizarea de produse finite care se consumă ca atare, fără a mai fi supuse vreunei modificări”;

(ii) sintagma „în care a fost produs și denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. (2) teza a doua” din cuprinsul normei 79 alin. (5) teza II din Hotărârea Guvernului nr. 1/2016:

„(4) Realizarea în interiorul antrepozitelor fiscale de producție a produselor care nu sunt destinate consumului uman prevăzut la pct. 78 alin. (10) este interzisă.

(5) Prin excepție de la prevederile alin. (4), alcoolul sanitar se realizează numai în interiorul antrepozitelor fiscale de producție în care a fost produs și a fost denaturat alcoolul etilic — materie primă, respectiv prin utilizarea sistemului integrat, așa cum este acesta definit la pct. 82 alin. 2 teza a doua.”

Respinge cererea de intervenție în interesul Guvernului României, formulată de intervenientul **Ministerul Finanțelor Publice**, cu sediul în București, str. Apolodor nr. 17, sector 5.

Obligă pârâtul Guvernul României la plata sumei de 10786,88 lei, reprezentând taxă judiciară de timbru și onorariu avocat, în favoarea reclamantei.

Cu drept de recurs în termen de 15 zile de la comunicare.

Pronunțată în ședința publică din 21.11.2016.

PREȘEDINTE
OVIDIU BLAGA

Grefier,
Diana Eufemia Boțiu

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2019 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

